

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119215884
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1119215884.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickéj, v spore žalobcov: X/ I. D., T. XX.XX.XXXX, U. H. Š. S. XXX, XXX XX Š. S., X/ M. D., T. XX.XX.XXXX, U. H. Š. S. XXX, XXX XX Š. S., F. F. I. I. D., H. Š. S. XXX, XXX XX Š. S. (Ž. X/), X/ F. D., T. XX.XX.XXXX, U. H. Š. S. XXX, XXX XX Š. S., F. F. I. I. D., H. Š.Z. S. XXX, XXX XX Š. S. (Ž. X/), X/ Z. D., T. XX.XX.XXXX, U. H. U. XXX, XXX XX U., X/ I. B., T. XX.XX.XXXX, U. H. U. XXX, XXX XX U., X/ N. N., T. XX.XX.XXXX, U. H. U. XXX, XXX XX U., všetci právne zastúpení: Mgr. Peter Mešenec, advokát, Advokátska kancelária Prievozská 1314/39, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpený: JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. októbra 2020, č.k. 16C/53/2019-242, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .
Žalobcovia 1/ až 6/ majú proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu vo výške 20.000 eur, žalobcovi v 2. rade sumu vo výške 20.000 eur, žalobcovi v 3. rade sumu vo výške 20.000 eur, žalobcovi v 4. rade sumu vo výške 6.000 eur, žalobcovi v 5. rade sumu vo výške 3.000 eur, žalobcovi v 6. rade sumu vo výške 3.000 eur, žalobu vo zvyšku zamietol, žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovanému uložil zaplatiť súdny poplatok vo výške 2.256,- eur. Základ uplatneného nároku žalobcu posúdil po právnej stránke podľa Občianskeho zákonníka (§ 11, § 13, § 427, § 442 ods.1) a zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (§ 4 ods.2, § 15 ods. 1) a dospel k záveru, že nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá im vznikla v dôsledku usmrtenia C. D., manžela, otca, syna a brata pri dopravnej nehode dňa 11.02.2018 spôsobenej vodičom osobného motorového vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného, je dôvodný v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade žalobkyne v 1. rade vo výške 20.000,- eur, žalobcu v 2. rade vo výške 20.000,- eur, žalobcu v 3. rade vo výške 20.000,- eur, žalobcu v 4. rade vo výške 6.000,- eur, žalobcu v 5. rade vo výške 3.000,- eur a žalobcu v 6. rade vo výške 3.000,- eur. Konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 11.02.2018 došlo k dopravnej nehode, ktorú zaviniel vodič osobného motorového vozidla zn. Š.Y. G. J. Č. G. XXXBB, Z. I.. Motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. V dôsledku dopravnej nehody pán C. D. zomrel. Žalovaný nesporel žalobcom v 1. až 6. rade tvrdenú skutočnosť, že medzi žalobcami a nebohým existovali citové, morálne a sociálne vzťahy, rodinné puto. Smrťou manžela, otca, syna a brata žalobcov boli tieto rodinné, sociálne, citové vzťahy nenávratne zničené. Nečakaná smrť pána C. D. zasiahla žalobcov a došlo k intenzívnemu zásahu do ich

osobnostných práv a práva na súkromie a rodinný život. Spornou skutočnosťou medzi stranami sporu ostala otázka pasívnej legitímácie žalovaného v spore a v tomto smere posúdil námietku žalovaného ako nedôvodnú s poukazom na ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít. Mal súd za to, že pasívna legitímácia žalovaného v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej žalobcom ako pozostalým obeť dopravnej nehody ich blízkeho rodinného príslušníka spôsobenej prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného je daná. Použitím eurokonformného výkladu pojmov náhrada škody, škoda na zdraví v ustanoveniach zákona č. 381/2001 Z.z. a s prihliadnutím k účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla z hľadiska zodpovednosti za neoprávnených zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeť dopravnej nehody ako poškodeným, za ktorú možno priznať náhradu, zadosťučinenia peňažnou formou podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, ktorú je potrebné považovať v širšom ponímaní za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. Žalobcami požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 Občianskeho zákonníka preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Za stavu, keď ustálil, že žalobcovia ako pozostalé obeť dopravnej nehody majú voči žalovanému nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keď konaním vodiča motorového vozidla, prevádzkou ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, príčinou ktorej bola smrť ich manžela, otca, syna a brata, došlo k porušeniu ich práv, keď jednoznačne došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ich súkromný a rodinný život, sa zaoberal s uplatnenou výškou nemajetkovej ujmy. Mal za preukázané, že došlo k neoprávnenému zásahu zo strany vodiča motorového vozidla, ktorého prevádzka bola povinne zmluvne poistená pre prípad vzniku škody v súvislosti s prevádzkou tohto vozidla, teda že došlo k zásahu, ktorý bol objektívne spôsobilý privodiť porušenie osobnostných práv žalobcov ako pozostalým na súkromný a rodinný život s nebohým C. D.. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania a skutkových tvrdení strán sporu dospel k záveru, že vzhľadom na všetky okolnosti veci, intenzitu, rozsah a trvanie nepriaznivých následkov ide o ujmu, ktorú žalobcovia ako pozostalí obeť dopravnej nehody pociťujú ako značnú. Stotožnil sa s tvrdením žalobcov, že náhle ukončenie vzájomných vzťahov s ich blízkym príbuzným, manželom, otcom, synom a bratom je možno bezpochyby považovať za zásah do práva na súkromie, a teda že na strane žalobcov vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v rámci použitia princípu proporcionality porovnal výšku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznanej v iných obdobných veciach, pričom uviedol, že priznaná výška nemajetkovej ujmy nemusí byť rovnaká, ale nesmie byť zjavne neprimeraná okolnostiam prípadu. Poukázal na relevantnú súdnu prax. Mal v konaní za preukázané, že medzi nebohým C. D. a jeho manželkou (žalobkyňou v 1. rade) a jeho deťmi (žalobcom v 2. a 3. rade) existovalo silné citové puto a vzťahy medzi nimi boli veľmi dobré. Žalobca v 1. až 3. rade žili s nebohým v spoločnej domácnosti, spoločnú domácnosť spolu viedli a spoločne sa o ňu starali. V ich prípade išlo manželstvo trvajúce 15 rokov. Obeť dopravnej nehody C. D. mal v čase smrti 38 rokov, žalobkyňa v 1. rade, jeho manželka mala 35 rokov a jeho deti, žalobca v 2. rade mal 13 rokov a žalobca v 3. rade mal 4 roky. Nečakaná udalosť, pri ktorej zomrel ich otec a manžel zasiahla celú ich rodinu a jednoznačne ich to poznačilo. Smrťou otca a manžela bola narušená celistvosť rodiny a bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ich ochudobnenie v citovej oblasti je nenapraviteľné. V dôsledku tragickej smrti otca a manžela pri dopravnej nehode došlo k nesmierne závažnej ujme spočívajúcej v strate milovanej, najbližšej osoby, čím došlo k ochudobneniu o rodinný život a k citovej strate. Smrťou milovanej osoby stratili jeho lásku a radosť s ním prežívanú, oporu a istotu. Žalobkyňa v 1. rade utrpela tiež citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku zo smrti milovanej osoby. Vinník dopravnej nehody svojím konaním spôsobil nenahraditeľnú emočnú stratu a narušil silné rodinné väzby a rozbil ich rodinný život, ktorý spoločne prežívali. Všetci štyria, žalobca v 1. až 3. rade spolu s nebohým tvorili plne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami, ktorá okolnosť nebola sporná. Boli navzájom na seba silno naviazaní a ich vzájomný život ich naplňoval a tešil. Žalobca v 2. a 3. rade ako neploleté deti boli na svojom otcovi závislí nie len po citovej stránke, ale aj v rámci ich finančného zabezpečenia do budúcnosti. V dôsledku tragickej udalosti sa ich spôsob spoločného rodinného života zmenil, pričom nebyť tragickej udalosti, mali by možnosť pokračovať v doterajšom spôsobe ich života a mohli si naplniť svoje predstavy a plány o ďalšom spoločnom živote. V dôsledku toho, že ich manžel a otec zomrel pri dopravnej nehode, došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv, nepredvídateľne a neočakávane došlo k pretrhnutiu ich rodinných a citových väzieb s nebohým. Úmrtie pre nich jedného z najbližších príbuzných bolo traumatizujúce a smútok zo straty milovanej osoby je pre nich trvalý. Sú zasiahnutí stratou osoby, ktorá je pre ich život nezastupiteľná. Smrťou došlo k porušeniu vzájomných vzťahov. Žalobcovia stratili

možnosť viesť s nebohým rodinný život a od jeho smrti sú ochudobnení o vzťah s nebohým. Ich právo na súkromie bolo porušené takým zásahom, ktorého následky nie je možné odstrániť morálnou satisfakciou, keď žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma žalobcov. Ohľadom vzťahu žalobkyne v 4. rade, matky nebohého a žalobkyne v 5. a 6. rade, sestier nebohého, mal za preukázané z výpovede žalobkyne v 5. a 6. rade a z vyjadrenia žalobkyne v 4. rade, že ich vzťahy s nebohým, synom a bratom boli veľmi dobré, vzájomne si pomáhali a boli si oporou. Nebohý bol už síce dávno dospelý, mal svoju rodinu, manželku a deti, ale naďalej sa stretávali pri rodinných oslavách a sviatkoch, vzájomne si pomáhali a mali sa veľmi radi. Boli v kontakte, navzájom o sebe vedeli a vzájomne prežívali radosti a starosti bežného života. Strata blízkeho človeka je ujma, ktorá každého žijúceho človeka zasiahne. Medzi žalobkyňou v 1. rade a jej manželom nebohým C. D. existovali silné citové, morálne a sociálne vzťahy a silné rodinné puto, ktoré sa vyznačovalo vysokou mierou vzájomnej naviazanosti a spolupatričnosti. Žalobkyňa v 1. rade bola so svojím manželom v dennodennom kontakte a svoj dospelý život s manželom aj strávila. Spolu so svojimi deťmi, žalobcom v 2. a 3. rade žili život podľa svojich predstáv, spoločne trávili svoj voľný čas a mali spoločné predstavy o budúcnosti. Náhla tragická smrť manžela a otca mala nepriaznivé následky na žalobkyňu v 1. rade a na žalobcu v 2. a 3. rade vo všetkých sférach ich života. Žalobkyňa bola na svojho manžela citovo naviazaná a tragickú udalosť vnímala veľmi intenzívne a mala na jej psychické zdravie nepriaznivý vplyv. Smrťou manžela a zároveň otca dvoch detí boli nenávratne porušené, zničené sociálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života. Žalobkyňa v 1. rade viac ako dva roky po nehode v dôsledku nečakanej smrti manžela stále prežíva pocity úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku. Jediným okamihom stratila možnosť viesť s nebohým súkromný život, v dôsledku čoho je od jeho smrti ochudobnená o sféru prirodzených vzťahov s jedným z jej najbližších rodinných príslušníkov. Smrťou manžela a otca došlo u žalobcov v 1. až 3. rade k definitívnej deštrukcii medziľudských väzieb, došlo k intenzívnemu zásahu do ich osobnostných práv a práva na súkromie a rodinný život. Právo na súkromie bolo porušené takým zásahom, ktorého následky nie je možné odstrániť morálnou satisfakciou, keď žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma. Intenzitu zásahu do práv žalobcov zdôrazňuje aj skutočnosť nepretržitého spolužitia nebohého so žalobcom v 1. až 3. rade, ideálny vzájomný vzťah a hlavne neočakávanosť úmrtia. Vzniknutá trauma je z ich života neodstrániteľná. V prípade žalobcu v 1. až 3. rade bolo pretrhnuté citové puto, manželský a rodičovský vzťah. Žalobca v 2. a 3. rade sú stále maloletí a ich vzťah s otcom, na ktorého boli odkázaní citovo i finančne bol v dôsledku tragickej nehody nenávratne skončený. Zásah, ku ktorému došlo sa stal náhle, nečakane pri tragickej udalosti, ktorú nikto nečakal a mal za následok, že ich manžel a otec, najbližší človek odišiel nečakane, pričom táto náhla strata zasiahla trvalo do ich života. V dôsledku tragickej udalosti sa spôsob ich spoločného života zmenil, pričom nebyť tragickej udalosti by mali možnosť pokračovať v doterajšom spôsobe života. V dôsledku toho, že manžel žalobkyne v 1. rade a otec žalobcu v 2. a 3. rade bol v dôsledku dopravnej nehody usmrtený, došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv nepredvídateľne a neočakávane a došlo k trvalému pretrhnutiu rodinných a citových väzieb. Náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur pre žalobcu v 1., 2. a 3. rade je primeraná a je spôsobilá aspoň čiastočne zmierniť závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu ich práva došlo. Žalobca v 1., 2. a 3. rade sú zasiahnutí stratou najbližšej osoby, manžela a otca, ktorý v ich živote bol nezastupiteľný, s ktorým mali intenzívny, pevný a vzájomne prepojený vzťah. Pre žalobcov v 1. až 3. rade neočakávaná smrť blízkej osoby predstavovala a predstavuje mimoriadnu udalosť s nenapraviteľným následkom, v prípade ktorej je podľa názoru súdu morálna satisfakcia nepostačujúca. Priznaná výška nemajetkovej ujmy je primeraná aj vo vzťahu k výške priznanej, prisúdenej nemajetkovej ujmy v obdobných veciach v iných prípadoch. Výška nemajetkovej ujmy priznaná žalobcovi v 1. až 3. rade v prejednávanej veci ani nepôsobí likvidačne pre žalovaného a predstavuje štandardnú kompenzáciu zmiernenia ujmy žalobkyne v 1. rade a žalobcov v 2. a 3. rade, a teda priznanie v uvedenej výške nie je prostriedkom bezdôvodného obohatenia sa. Priznaná satisfakcia žalobcom v 1. až 3. rade je zároveň prejavom spravodlivosti, i keď nemôže odčiniť dopad tragickej udalosti, ktorá zanechala v ich živote trvalé následky. V konaní mal za preukázané, že medzi nebohým a žalobkyňou v 4. rade ako jeho matkou existovalo citové puto a ich vzťahy boli veľmi dobré. V spoločnej domácnosti nežili viac ako 15 rokov, teda od času kedy sa nebohý oženil so žalobkyňou v 1. rade. Súd pri stanovení výšky náhrady prihliadol na skutočnosť, že nebohý syn bol dávno dospelý a žil s vlastnou rodinou a žalobkyňa v 4. rade nebola na jeho pomoc nijakým spôsobom odkázaná. Súd nespochybňuje, že úmrtím už i dospelého dieťaťa dochádza k nesmiernej strate na strane rodiča, ale vzal do úvahy tú skutočnosť, že žalobkyňa v 4. rade má a mala svoj vlastný život a ďalšie dve dospelé deti. Žalobkyňa v 4. rade ani v rámci žaloby a ani vo svojom písomnom vyjadrení vo veci neuviedla žiadne skutkové okolnosti, z

ktorých by bolo možné vyvodiť, že ňou požadovaná výška nemajetkovej ujmy 10.000,- eur je primeranou satisfakciou. Žalobkyňa v 4. rade popisovala len obdobie v čase detstva nebohého syna a okolnosti v čase, keď sa o jeho smrti dozvedela. Súd vychádzajúc zo skutočnosti, že je nepochybné, že smrť i dospelého dieťaťa a naviac smrť tragická a náhla je zásahom do chránených osobnostných práv rodiča, keď má jednoznačne negatívny vplyv na pozostalého rodiča, ovplyvní jeho osobnosť, psychiku a jeho ďalší život, mal za to, že priznaná nemajetková ujma vo výške 6.000,- eur je vzhľadom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci a deklarovaný vzťah žalobkyne v 4. rade so svojím nebohým synom primeraná. K priznanej náhrade nemajetkovej ujmy žalobkyňi v 5. rade vo výške 3.000,- eur a žalobkyňi v 6. rade vo výške 3.000,- eur, sestram tragicky zosnulého C. D., uviedol, že pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z prezumovanej skutočnosti, že v prípade náhlej tragickej smrti súrodenca dochádza vždy, pokiaľ medzi súrodencami boli harmonické a dobré vzájomné vzťahy k zásahu do právom chránených osobnostných práv pozostalých sestier. V konaní nebolo sporné, že súrodenci, nebohý C. D. a žalobkyňa v 5. a 6. rade, mali veľmi dobré vzťahy, že sa vzájomne stretávali, pomáhali si a navzájom sa podporovali a vedeli o radoch a starostiach života navzájom. Ich vzťahy boli štandardné. Súrodenci nežili v spoločnej domácnosti a neboli na seba navzájom odkázaní, vzájomne sa stretávali v rámci rodinných osláv a príležitostných rodinných udalostí a z času na čas trávili spoločne voľný čas a mali sa vzájomne radi. Žalobkyňa v 5. a 6. rade ani v žalobe a ani vo svojej výpovedi neuvádzala také skutkové okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že ich vzájomné vzťahy toho času už s nebohým bratom boli nadpriemerné a nadštandardné, že by boli v dennodennom kontakte, že by sa vzájomne o seba nad bežnú mieru starali, a že by v dôsledku tragickej udalosti, smrti ich brata sa výrazne zmenil ich spôsob života. Žalobkyňa v 5. a 6. rade sa vo svojej výpovedi zhodne obmedzila len na popisanie okolností ako sa o smrti brata dozvedeli a čo v tej chvíli robili. Obe v minimálnej miere popisovali vzájomný vzťah s bratom počas jeho dospelého života a ich vzájomný život pred tragickou udalosťou. Vzhľadom na uvedené mal za to, že náhrada nemajetkovej ujmy pre žalobkyňu v 5. a 6. rade vo výške 3.000,- eur je primeraná a je spôsobilá zmierniť závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu ich práva došlo. Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyňou v 5. rade vo výške 10.000,- eur a žalobkyňou v 6. rade vo výške 20.000,- eur považoval za neprimerane vysoký a neopodstatnený i vzhľadom k tomu, že súdy v obdobných veciach priznávajú oveľa nižšie sumy za stratu blízkej osoby, na ktorú sú naviac pozostalí príbuzní odkázaní vo všetkých oblastiach života. Uviedol, že žalovaný v rámci procesnej obrany žiadal, aby súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy pozostalým obetiam tragicky zosnulého C. D. zohľadnil okolnosti na strane poškodeného a to tú skutočnosť, že poškodený nasadol do motorového vozidla a v tom sa viezol i napriek tomu, že musel vedieť, že vinník dopravnej nehody je pod značným vplyvom alkoholu a tiež žiadal zohľadniť tú skutočnosť, že nie je zrejmé, či poškodený, tragicky zomrelý bol v čase dopravnej nehody pripútaný, čo žalovaný považoval za nepravdepodobné. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy pozostalým obetiam dopravnej nehody nezohľadnil žalovaný požadovanú skutočnosť, že nebohý C. D. podľa žalovaného musel vedieť, že vodič motorového vozidla, ktorý zapríčinil dopravnú nehodu, pri ktorej menovaný zomrel, bol pod značným vplyvom alkoholu a ani ničím preukázané tvrdenie žalovaného, že je nepravdepodobné, že by bol C. D. ako spolujazdec v čase dopravnej nehody pripútaný vo vozidle bezpečnostným pásom. Stotožnil sa s argumentáciou žalobcov, že žalovaný nijako nepreukázal ním tvrdené skutočnosti ohľadom toho, že nebohý C. D. v čase dopravnej nehody nebol pripútaný bezpečnostným pásom a ani neuviedol také okolnosti, z ktorých by bolo možné vôbec vyvodiť, že nepripútanie menovaného bezpečnostným pásom bolo dôvodom tragických následkov, jeho smrti. Z tvrdených skutkových okolností a predložených listinných dokladov bolo nesporné, že C. D. zomrel utopením potom ako vozilo sa dostalo pod hladinu vody a z vozidla, ktoré bolo pod vodou, bol vyprostený až po 15 minútach. K tvrdeniu, že obeť dopravnej nehody musela vedieť, že vodič vozidla je pod značným vplyvom alkoholu a napriek tejto skutočnosti dobrovoľne do vozidla nasadol a vo vozidle sa viezol, uviedol, že žalovaný k uvedenému sa bližšie nevyjadril a na preukázanie tohto tvrdenia, ktoré žalobcovia sporovali, dokazovanie vykonať nenavrhol. Súd vzhľadom na absenciu konkrétnych tvrdení zo strany žalovaného ohľadom vzájomného vzťahu medzi konaním poškodeného, obeť dopravnej nehody a priebehu dopravnej nehody a jej následku, žalovaný požadované okolnosti pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy nezohľadnil. Sumarizáciou uvedeného za stavu, keď mal za to, že žalobca v 1. až 6. rade preukázal dôvodnosť uplatneného nároku voči žalovanému na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy spočívajúcej v zásahu do ich osobnostných práv ako pozostalým obetiam dopravnej nehody, manželka, otcu, syna a brata, spôsobenej prevádzkou osobného motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade, manželke nebohého sumu vo výške 20.000 eur, žalobcovi v 2. rade,

synovi nebohého sumu vo výške 20.000 eur, žalobcovi v 3. rade, synovi nebohého sumu vo výške 20.000 eur, žalobcovi v 4. rade, matke nebohého sumu vo výške 6.000 eur, žalobcovi v 5. rade, sestre nebohého sumu vo výške 3.000 eur, žalobcovi v 6. rade, sestre nebohého sumu vo výške 3.000 eur a žalobu vo zvyšku zamietol. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania a skutkových tvrdení strán sporu dospel k záveru, že vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci, intenzitu, rozsah a trvanie nepriaznivých následkov ide o ujmu, ktorú žalobcovia pociťujú ako značnú. Stotožnil sa s tvrdením žalobcov, že nereparovateľnosť náhle ukončených skôr vzniknutých interpersonálnych vzťahov, resp. väzieb žalobcov s nebohým je možno bezpochyby považovať za zásah do práva na súkromie, a teda že na ich strane vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku, do jeho vyhovujúcej časti, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny, tak, aby bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd za v rozsudku dostatočne nevyšporiadal s jeho relevantnou právnou argumentáciou a konštantnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k otázke, resp. absencii, priamej príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou ako takou a zásahom do osobnostných práv žalobcov čo je v rozpore s § 220 ods. 3 C.s.p., čím zaťažil rozsudok vadou arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, a vo výsledku tak aj vec nesprávne právne posúdil. K otázke príčinnej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29.03.2007 sp.zn. 3 Cdo 32/2007 a z 30. januára 2007, sp. zn. 2 Cdo/73/2006, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 61/2008. Poukázal v tejto súvislosti na § 5 ods. 1 písm. h) Zákona o PZP, v zmysle ktorého "poistiteľ nenahradí za poisteného škodu, ak ide o zodpovednosť za škodu, ktorej vznik nie je v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou". Vzhľadom na skutočnosť, že poistnou udalosťou Dopravná nehoda, a zásah do osobnostných práv žalobcov nastal sprostredkované v dôsledku reakcie na už primárne a priame následky tejto dopravnej nehody - úmrtie ich rodinného príslušníka, neexistuje vo vzťahu k žalobcom a uplatňovanej nemajetkovej ujme priama príčinná súvislosť s poistnou udalosťou ako takou v zmysle § 5 ods. 1 písm. h) Zákona o PZP. Na podporu svojich tvrdení tiež poukázal na rozsudok ESD zo dňa 10.12.2015 vo veci C-350/14 W. Mal za to, že poisťovateľ je priamo zo Zákona o PZP de facto aj de iure oslobodený od povinnosti plniť za poisteného škodu (nemajetkovú ujmu), a to práve z dôvodu absencie priamej príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou, keďže žalobcovia neboli priamym účastníkom dopravnej nehody. Z citovanej ustálenej rozhodovacej praxe NS SR, v prípade nárokov škodovej povahy, príčinná súvislosť musí byť priama a nestačí, aby bola iba sprostredkovaná, nakoľko pri akceptácii takého výkladu by bolo možné ju odvodzovať "donekonečna". Práve z uvedeného dôvodu Zákon o PZP obsahuje zákonnú výluky z povinnosti plniť za poisteného, pokiaľ škoda nie je v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou vo všeobecnosti. Povinnosť poisťovateľa hradíť za poisteného tak Zákon o PZP obmedzuje na nároky vzniknuté výlučne v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, t.j. jej priamym účastníkom, alebo osobám, ktorým v dôsledku dopravnej nehody vznikla škoda, avšak opäť priamo, na majetku (napr. poškodené zvodidlá, dopravné značenie, iné hnutelné či nehnuteľné veci priamo poškodené škodovým dejom atď.). Takýmito osobami však žalobcovia nie sú. Namietal aj priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá bola síce priznaná v zníženej výške, ale nezohľadňuje okolnosti na strane samotného poškodeného. Nie je možné relevantne predpokladať, že by si poškodený nemohol byť vedomý toho, že vinník bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu. Práve naopak, ako bolo zrejmé z výpovede p. R. v trestnom konaní, všetci pasažieri nastúpili do auta spoločne, a aj spolu pred tým s najväčšou pravdepodobnosťou popíjali, pričom práve p. R. dobrovoľne z auta vystúpil pre nebezpečnú jazdu vinníka a fakt, že tento bol aj pod vplyvom alkoholu.

3. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že súd pri svojom rozhodovaní použil správnu právnu normu (zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla), správne ju interpretoval v súlade s eurokonformným výkladom pojmu náhrada škody, rozhodnutím Ústavného súdu ÚS 666/2016 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, spisová značka 6 MCdo 1/2016 publikovanom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 61/2018, na ktoré sa odvoláva v odôvodnení svojho rozhodnutia a správne aplikoval na zistený skutkový stav (usmrtenie rodinného príslušníka prevádzkou motorového vozidla, neoprávnený zásah do práva na rodinný a súkromný život a v súvislosti s tým uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy krytej povinným zmluvným poistením). Vzhľadom na tieto skutočnosti rozhodnutie súdu prvej inštancie nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto nemôže byť ani daný odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. Podľa nich rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu. Súd

v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy a rozhodnutia najvyšších súdnych autorít (Najvyššieho a Ústavného súdu SR), ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodnutí najvyšší súdnych autorít, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K otázke príčinnej súvislosti poukázali na obsah rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 293/2015, z 27. októbra 2010 sp. zn. 1 Cdo 77/2009, z 20. apríla 2011 sp. zn. 4 Cdo 168/2009, z 27. novembra 2012 sp. zn. 2 Cdo 194/2011. Z uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu je zrejmé, že existuje príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi neoprávneným zásahom (dopravná nehoda spôsobená osobitnou prevádzkou motorového vozidla) do práva na ochranu osobnosti pozostalých (právo na rodinný a súkromný život), nakoľko tento neoprávnený zásah je spôsobilý objektívne privodiť pozostalým ujmu (násilné a trvalé pretrhnutie rodinných vzťahov usmrtením blízkej osoby). Poukázali na vecné dôvody nepoužiteľnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR R 61/2008 na prejednanú vec. Uviedli tiež, že na žiadnom mieste v rozhodnutí Súdneho dvora sa neuvádza, že o požití alkoholu vodičom preukázateľne vedel niektorý zosnulý spolujazdec. Právny zástupca svojím tvrdením svojvoľne bez preukázania svojho tvrdenia dotvára skutkový stav podľa potrieb žalovaného. Právny zástupca nepreukázal, čo predchádzalo nastúpeniu spolujazdcov do motorového vozidla. Zistená hladina alkoholu u vodiča u poškodeného neznamena automaticky preukázanú vedomosť spolujazdca o tejto skutočnosti. Nie je vôbec vylúčené, či vodič požíval alkohol v neprítomnosti spolujazdcov a spolujazdci o tom nevedeli, spolujazdci ho vôbec nemuseli ani vidieť, že by požíval nejaké alkoholické nápoje, ani aké množstvo. Nič netušiaci spolujazdci mohli nastúpiť do motorového vozidla dodatočne v čase, keď už vodič sedel na mieste vodiča motorového vozidla. Rovnako je možné, že zosnulý spolujazdec bol natoľko spoločensky unavený, že bol naložený do motorového vozidla bez vedomia spolujazdca. A teda nevedel, že sa ocitol v motorom vozidle, ani že ho riadi vodič pod vplyvom alkoholu. Žalovaný nepreukázal okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti. Z uvedeného dôvodu nie je možné pristúpiť k zníženiu nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy. Z požitia alkoholu vodičom nie je možné usúdiť a dotvárať predchádzajúce správanie poškodeného. Nakoľko žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, súd správne nezohľadnil žalovaným účelovo tvrdené okolnosti na strane poškodeného zakladajúce sa na domnienkach a predpokladoch. Vzhľadom na uvedené navrhli potvrdiť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej (vyhovujúcej) časti a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Súkromie sa chápe ako osobná (intímna) vnútorná sféra života človeka, ktorá je uzatvorená pred verejnosťou, je to právo na život podľa svojich predstáv chránené pred publicitou (vonkajším svetom) a zahŕňa aj právo zakladať a rozvíjať vzťahy s inými ľudskými bytosťami v záujme všestranného rozvoja a naplnenia svojej vlastnej osobnosti. Súkromie v sebe zahŕňa aj sféru rodinného života, podstatou ktorého je právo vytvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy s členmi rodiny, založené na silných citových väzbách.

6. Právo na súkromie a rodinný život môže byť nepriaznivo dotknuté rôznymi formami zásahov, ktoré nemajú základ v právnej úprave. Ak medzi osobami existujú blízke príbuzenské vzťahy a citové väzby, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. jeho nedovoleným narušením, tak môže byť fyzickej osobe spôsobená v jej rodinnom živote ujma spočívajúca v tom, že stratou (alebo obmedzením možnosti) spolužitia s blízkou osobou už nemôže vôbec (alebo čiastočne) napĺňať svoje citové potreby. Ak dôjde k smrti blízkej osoby, pozostalá osoba môže utrpieť citovú (emocionálnu) ujmu vo forme šoku, psychickej traumy, smútku až žiaľu zo straty spoločenstva s blízkou osobou. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

7. Vyvolanie zásahu do súkromia určitej osoby usmrtením inej osoby predpokladá, že medzi dotknutou a zomrelou osobou preukázateľne existoval kvalifikovaný, konkrétny blízky osobný citový vzťah. Len v prípade takéhoto vzťahu totiž prichádza do úvahy násilné pretrhnutie (deštrukcia) vybudovaných citových väzieb dotknutej osoby a len v takomto prípade môže predstavovať konanie pôvodcu zásahu v tomto zmysle zásah do súkromia dotknutej osoby.

8. V preskúmvanej veci si žalobcovia uplatnili náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do ich osobnostných práv v dôsledku dopravnej nehody, pri ktorej došlo k usmrteniu ich blízkeho rodinného príslušníka. V tejto súvislosti treba konštatovať, že v prípade, ak ide o zásah do súkromia usmrtením blízkej osoby, sú predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy spravidla naplnené, nakoľko vzniknutú ujmu by pociťoval ako závažnú každý na mieste a v postavení dotknutej osoby a v prípade tohto mimoriadne závažného zásahu by vzniknutú nemajetkovú ujmu nemohlo dostatočne zmierniť len priznanie iného zadosťučinenia (napr. vo forme ospravedlnenia). Nakoľko v prípade neoprávneného zásahu do súkromného života sa prejavuje vznik ujmy vo vnútornej sfére dotknutej osoby, nie je predpokladom pre vznik nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, aby sa následky zásahu prejavili znížením dôstojnosti alebo vážnosti dotknutej osoby v spoločnosti.

9. S poukazom na uvedené boli v danej veci; keďže ide o zásah v podobe usmrtenia najbližšej osoby žalobcov; splnené všetky predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že tragickou smrťou manžela, otca, syna a brata žalobcov došlo k neodstrániteľnej a trvalej ujme vo sfére ich súkromného (osobného a rodinného života) tým, že došlo k násilnému, náhlemu a nenávratnému pretrhnutiu ich citových väzieb s ich najbližším rodinným príslušníkom, v dôsledku čoho stratili možnosť tento rodinný vzťah do budúcnosti rozvíjať a naplňať tak v tejto oblasti aj svoje vlastné citové potreby.

10. V preskúmvanej veci prihliadol súd prvej inštancie na všetky konkrétne okolnosti, ktoré boli relevantné z hľadiska ustálenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy, zohľadnil intenzitu neoprávneného zásahu, ako aj rozsah a trvanie následkov vyvolaných týmto neoprávneným zásahom v súkromnom živote žalobcov a správne prihliadol tiež na princíp proporcionality, keď výšku nároku posúdil so zreteľom na výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznávanej v iných obdobných veciach.

11. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy stanovuje súd v každom jednotlivom prípade na základe voľnej úvahy a je tak výsledkom individuálneho posúdenia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu s tým, že konečná výška musí vychádzať zo zásady primeranosti, zodpovedať všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. Vždy je potrebné mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy, v opačnom prípade by neprimeraná výška odškodnenia vo svojich dôsledkoch viedla k bezdôvodnému obohacovaniu.

12. Pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z hľadiska závažnosti vzniknutej ujmy bolo správne zohľadnené, že žalobcovia stratili svoju najbližšiu osobu, s ktorou mali silný citový vzťah, najmä žalobcovia 1/ až 3/, ktorí žili so zomrelým v spoločnej domácnosti, a ktorí tak stratili oporu, ktorú im; ako manžel a otec; poskytoval, žalobcovia stratili možnosť so zomrelým prežívať radosť aj starosti každodenného života, deliť sa s ním o životné problémy a osobné úspechy. Súd prvej inštancie náležite zohľadnil aj negatívne dopady zásahu v ďalšom osobnom (partnerskom, rodičovskom, súrodeneckom) živote a dôsledne vyhodnotil a premietol do výšky priznanej peňažnej náhrady aj nepriaznivé následky vzniknutých emocionálnych útrap na duševné zdravie žalobcov, keď citová ujma vyvolala u nich pocity hlbokého žiaľu, zármutku a smútku zo straty blízkej osoby a šoku z náhlejšej smrti ich manžela, otca, syna a brata. Prihliadol aj na tú významnú skutočnosť, že následky, ktoré vyvolal zásah v ich ďalšom rodinnom živote, sú trvalé a nezvratné a svojou intenzitou hlboko traumatizujúce, že smrťou ich manžela, otca, syna a brata došlo k výrazným zmenám v ich spôsobe dovedajšieho života. Priznanú výšku odôvodnil aj s dôrazom na skutočnosť, že tragické úmrtie sa týkalo mladého človeka, po ktorom žalobcom zostali už len spomienky. Priznaná výška peňažnej náhrady sa javí spravodlivá a dostatočne účinná na vyváženie a zmiernenie následkov vzniknutej ujmy.

13. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že poškodený ako spolujazdec nasadal do motorového vozidla napriek tomu, že musel vedieť, že vinník dopravnej nehody je pod značným vplyvom alkoholu, správne súd prvej inštancie posúdil a uplatnil zodpovednosť žalovaného za splnenie si procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia a za stavu, keď žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení týkajúcich sa správania sa poškodeného pred dopravnou nehodou, je právny záver prvoinštančného súdu o tom, že v danom prípade nebol dôvod na zníženie peňažnej náhrady pre okolnosti na strane poškodeného, správny. Tvrdenia žalovaného odvolací súd posúdil ako hypotetické, keď boli prednesené len v rovine jeho domnienok a dohadov. Zo skutočnosti, že vodič motorového vozidla bol pred jazdou pod vplyvom alkoholu, nie je možné vyvodiť, že poškodený musel mať o tejto skutočnosti pri nasadaní do vozidla vedomosť.

14. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil závažnosť vzniknutej ujmy so zreteľom na negatívne následky vo všetkých do úvahy prichádzajúcich oblastiach života žalobcov, ako aj okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnostných

práv žalobcov došlo a s ohľadom na to určil výšku náhrady nemajetkovej ujmy v primeranom rozsahu. V hodnotení jeho skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo konkrétna okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich všetky náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil, a preto mu nie je možné v tomto smere žiadne pochybenie vytknúť. Svoj myšlienkový postup vedúci k záveru o vyhovení časti uplatňovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy tiež dôkladne vysvetlil s poukazom na konkrétne skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj s poukazom na prijaté závery, ktoré z nich vyvodil, a jeho rozhodnutie je preto možno považovať za presvedčivé.

15. Súd prvej inštancie vzal za základ svojej voľnej úvahy všetky relevantné skutočnosti, ktoré mali vplyv na výšku náhrady nemajetkovej ujmy a priznal konkrétnu výšku peňažnej náhrady s ohľadom na individuálne okolnosti daného prípadu. Nie je možné dospieť k záveru, že by priznaná výška súdom prvej inštancie bola založená na jeho ľubovôli a že by tak bola svojvoľne priznaná bez zreteľa na skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním v danej veci a bez ohľadu na zodpovedajúcu právnu úpravu a ustálenú súdnu prax. Výška priznanej náhrady je v rozhodnutí súdu prvej inštancie objektivizovaná výsledkami vykonaného dokazovania a priznanie sumy súdom prvej inštancie je v odôvodnení jeho rozhodnutia racionálne vysvetlené. Výška priznanej nemajetkovej ujmy sa tak nevymyká z medzí predstáv spravodlivosti a slušnosti.

16. Podľa § 5 ods.1 písm. h) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, ak poisťovňa zmluva neustanovuje inak, poisťovateľ nenahradí z poisteného škodu, ak ide o zodpovednosť za škodu, ktorej vznik nie je v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou.

17. Kauzálny nexus je jedným zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Jeho existencia predpokladá, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede, teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody; vrátane jej rozsahu; následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku, a preto ju nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také protiprávne konanie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Príčinná súvislosť by tak nebola daná, pokiaľ by škodlivý následok bez protiprávneho konania nenastal. Priamosť pôsobenia príčiny na následok znamená, že príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho, vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

18. Peňažná náhrada nemajetkovej ujmy má primerane vyvážiť alebo zmierniť ujmu vzniknutú pozostalým rodinným príslušníkom v ich osobnostnej sfére a odčiniť zásah do ich práva na budovanie a rozvíjanie rodinných vzťahov. Kompenzuje sa tým predovšetkým ujma spočívajúca v psychických útrapách spôsobených vnímaním smrti blízkeho človeka, ale aj ďalšie citové strádanie ako je zármutok, žiaľ, smútok a pod.

19. Žalovaný v odvolaní namietal, že zásah do osobnostných práv žalobcov nastal sprostredkované v dôsledku reakcie na už primárne a priame následky dopravnej nehody, a to smrť ich rodinného príslušníka, a preto neexistuje príčinná súvislosť.

20. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil so súdom prvej inštancie uvedeným v bode 14 odôvodnenia rozsudku, že konaním vodiča, ktorého prevádzkou bola spôsobená smrteľná dopravná nehoda, došlo v priamej príčinnej súvislosti k neoprávnenému zásahu do práva žalobcov na ich súkromný život tým, že došlo k náhlemu ukončeniu vzájomných vzťahov žalobcov s ich blízkym príbuzným.

21. Narušenie celistvosti rodiny žalobcov 1/ až 3/, s ktorými žil poškodený v spoločnej domácnosti a tým ich ochudobnenie o rodinný (partnerský a rodičovský) život, je trvalým zásahom do súkromného života týchto žalobcov, ku ktorému došlo v priamej príčinnej súvislosti so smrteľnou dopravnou nehodou. Odvolací súd zastáva názor, že rovnako citová ujma žalobkyne 1/ spočívajúca v neprijemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku zo smrti milovanej osoby, je príčinou dopravnej nehody, bez ktorej by takáto ujma na jej psychike nebola vznikla. Strata finančného zabezpečenia do budúcnosti na strane žalobcov 2/ a 3/ bola rovnako priamym dôsledkom dopravnej nehody.

22. Správny je aj záver konajúceho súdu uvedený v bode 15.3. odôvodnenia rozsudku, že v dôsledku tragickej udalosti sa spôsob spoločného života žalobcov 1/ až 3/ zmenil, pričom nebyť tragickej udalosti, mali by možnosť pokračovať v doterajšom spôsobe života a naplniť tak svoje predstavy a plány. Z uvedeného potom správne vyvodil, že v dôsledku toho, že manžel žalobkyne 1/ a otec žalobcov 2/ a 3/ bol pri dopravnej nehode usmrtený, došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv nepredvídateľne a neočakávane a došlo k trvalému pretrhnutiu rodinných a citových väzieb. Nemajetková ujma vzniknutá žalobkyňi 4/ ako pozostalému rodičovi bola rovnako dôsledkom smrteľnej

dopravnej nehody. Pretrhnutie dobrých súrodeneckých vzťahov zosnulého a žalobkýň 5/ a 6/ a s tým spojená citová ujma, nastali ako priamy dôsledok smrteľnej dopravnej nehody. So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd tak k záveru, že v danom prípade neboli odškodnené žiadne také následky na osobnostných právach žalobcov, ktoré by neboli vyvolané smrteľnou dopravnou nehodou.

23. Pokiaľ žalovaný argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu SR z 30. januára 2007, sp. zn. 2 Cdo/73/2006, uverejneným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 61/2008, tento na daný prípad nebolo možné aplikovať, nakoľko sa týkal iného nároku, a to náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v podobe psychickej ujmy na zdraví, ktorá mala vzniknúť pozostalým rodičom v dôsledku smrti ich syna. Rozhodnutie Súdneho Dvora EÚ vo veci C-350/14 nepovažoval odvolací súd za aplikovateľné v danej veci, nakoľko sa týkalo výkladu článku 4 ods. 1 nariadenia č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky na účely určenia práva uplatniteľného na mimozmluvný záväzok vyplývajúci z dopravnej nehody.

24. So zreteľom na vyššie uvedené závery neuznal odvolací súd opodstatnenosť dôvodov, na ktoré žalovaný poukazoval vo svojom odvolaní, a stotožňujúc sa s vykonaným dokazovaním, so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, rozsudok v časti, v ktorej bolo žalobe vyhovie, ako vecne správny potvrdil podľa § 389 ods. 1, 2 C.s.p.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobcom, ktorí mali v konaní úspech, priznal proti žalovanému, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).